Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (ôsma komora)

z 3. júna 2021 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Justičná spolupráca v občianskych veciach – Nariadenie (EÚ) č. 1215/2012 – Určenie medzinárodnej právomoci súdov členského štátu – Článok 5 ods. 1 – Pracovník, ktorý je štátnym príslušníkom členského štátu – Zmluva uzavretá s konzulárnym zastúpením tohto členského štátu v inom členskom štáte – Funkcie pracovníka – Neexistencia výsad verejnej moci“

Vo veci C-280/20,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Sofijski Rajonen săd (Okresný súd Sofia, Bulharsko) z 27. mája 2020 a doručený Súdnemu dvoru 25. júna 2020, ktorý súvisí s konaním:

ZN

proti

Generalno konsulstvo na Republika Bălgarija v grad Valensija, Kralstvo Ispanija,

SÚDNY DVOR (ôsma komora),

v zložení: predseda ôsmej komory N. Wahl, sudcovia F. Biltgen a J. Passer (spravodajca),

generálny advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– bulharská vláda, v zastúpení: M. Georgieva a L. Zaharieva, splnomocnené zástupkyne,

– česká vláda, v zastúpení: M. Smolek, J. Vláčil a I. Gavrilova, splnomocnení zástupcovia,

– Európska komisia, v zastúpení: M. Heller a G. Koleva, splnomocnené zástupkyne,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: bulharčina.

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 5 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 351, 2012, s. 1), v spojení s odôvodnením 3 tohto nariadenia.

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi ZN a Generalno konsulstvo na Republika Bălgarija v grad Valensija, Kralstvo Ispanija [Generálny konzulát Bulharskej republiky vo Valencii (Španielske kráľovstvo), ďalej len „generálny konzulát“] vo veci návrhu na vyplatenie náhrady za nevyčerpanú platenú dovolenku za kalendárny rok.

Právny rámec

Právo Únie

3 Odôvodnenia 3 až 5 a 15 nariadenia č. 1215/2012 stanovujú:

„(3) [Európska] [ú]nia si stanovila za cieľ udržiavať a rozvíjať priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti okrem iného uľahčením prístupu k spravodlivosti, a to predovšetkým prostredníctvom zásady vzájomného uznávania súdnych a mimosúdnych rozhodnutí v občianskych veciach. Na postupné vytvorenie takéhoto priestoru musí Únia prijať opatrenia v oblasti justičnej spolupráce v občianskych veciach s cezhraničnými dôsledkami, najmä ak sú potrebné pre riadne fungovanie vnútorného trhu.

(4) Niektoré odlišnosti vnútroštátnych právnych noriem upravujúcich právomoc súdov a uznávanie a výkon rozsudkov bránia zdravému fungovaniu vnútorného trhu. Vyžadujú sa ustanovenia harmonizujúce normy konfliktu právomoci v občianskych a obchodných veciach a zabezpečujúce rýchle a jednoduché uznávanie a výkon rozsudkov vydaných v niektorom členskom štáte.

(5) Takéto opatrenia spadajú do oblasti justičnej spolupráce v občianskych veciach v zmysle článku 81 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len ‚ZFEÚ‘).

…

(15) Normy právomoci by mali byť ľahko predvídateľné a vychádzať zo zásady, že právomoc sa všeobecne zakladá podľa bydliska žalovaného. Právomoc založená na tomto kritériu by mala byť vždy k dispozícii, okrem určitých presne vymedzených situácií, keď predmet sporu alebo zmluvná voľnosť účastníkov odôvodňuje iný hraničný ukazovateľ. Bydlisko právnickej osoby treba definovať osobitne, aby boli spoločné pravidlá prehľadnejšie a vyhlo sa konfliktu právomoci.“

4 Článok 1 ods. 1 uvedeného nariadenia stanovuje:

„1. Toto nariadenie sa uplatňuje v občianskych a obchodných veciach bez ohľadu na povahu súdu alebo tribunálu. Neuplatňuje sa najmä na daňové, colné a správne veci ani na zodpovednosť štátu za úkony a opomenutia pri výkone štátnej moci (*acta iure imperii*).

…“

5 Článok 5 ods. 1 tohto nariadenia stanovuje:

„Osoby s bydliskom na území členského štátu možno žalovať na súdoch iného členského štátu len na základe kritérií upravených v oddieloch 2 až 7 tejto kapitoly.“

6 Článok 7 ods. 1 tohto nariadenia znie takto:

„Osobu s bydliskom na území členského štátu možno žalovať v inom členskom štáte:

1. a) v zmluvných veciach na súdoch podľa miesta zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby;
   b) na účely tohto ustanovenia, ak sa účastníci zmluvy nedohodli inak, je miestom zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby:

      – pri predaji tovaru miesto v členskom štáte, kam sa podľa zmluvy tovar dodal alebo mal dodať,

      – pri poskytnutí služieb miesto v členskom štáte, kde sa podľa zmluvy služby poskytli alebo mali poskytnúť,
   c) ak sa neuplatní písmeno b), uplatní sa písmeno a).“

7 Oddiel 5 uvedeného nariadenia upravuje právomoc vo veciach individuálnych pracovných zmlúv. Podľa článku 20 tohto nariadenia, ktorý je zaradený do uvedeného oddielu:

„1. Vo veciach individuálnych pracovných zmlúv sa právomoc určí podľa tohto oddielu bez toho, aby bol dotknutý článok 6, článok 7 bod 5, a v prípade konania začatého proti zamestnávateľovi článok 8 ods. 1.

2. Ak zamestnanec uzavrie individuálnu pracovnú zmluvu so zamestnávateľom, ktorý nemá bydlisko v členskom štáte, ale má organizačnú zložku, obchodné zastúpenie alebo inú pobočku v niektorom členskom štáte, potom sa na účely sporov vyplývajúcich z činnosti tejto organizačnej zložky, obchodného zastúpenia alebo inej pobočky pokladá za zamestnávateľa s bydliskom v tomto členskom štáte.“

8 Podľa článku 21 nariadenia, ktorý je tiež zahrnutý v tomto oddiele:

„1. Zamestnávateľa s bydliskom v členskom štáte možno žalovať:

a) na súdoch členského štátu, v ktorom má bydlisko, alebo

b) v inom členskom štáte:
   i) na súdoch podľa miesta, kde alebo odkiaľ zamestnanec obvykle vykonáva svoju prácu, alebo na súdoch podľa miesta, kde naposledy prácu vykonával, alebo
   ii) ak zamestnanec prácu nevykonáva alebo nevykonával obvykle v jednej krajine, na súdoch podľa miesta, kde sa nachádza alebo nachádzala prevádzkareň, ktorá zamestnanca najala.

2. Zamestnávateľa, ktorý nemá bydlisko v členskom štáte, možno žalovať na súde členského štátu v súlade s odsekom 1 písm. b).“

Bulharské právo

Zákonník práce

9 Článok 362 Kodex na truda (Zákonník práce) stanovuje:

„… V pracovnoprávnych sporoch medzi zamestnancami, ktorí sú bulharskými štátnymi občanmi a pracujú v zahraničí, a bulharskými zamestnávateľmi v zahraničí, majú právomoc súdy v Sofii, ak je zamestnanec žalovaným, právomoc [v týchto sporoch] majú súdy podľa bydliska pracovníka v tuzemsku.“

Zákon o diplomatickej službe

10 Zakon za diplomatičeskata služba (zákon o diplomatickej službe) v článku 21 stanovuje:

„1. … Zastupiteľstvá Bulharskej republiky sú teritoriálnymi štrukturálnymi jednotkami ministerstva zahraničných vecí, ktoré vykonávajú diplomatické a/alebo konzulárne činnosti v inom štáte alebo v medzinárodných vládnych organizáciách.

2. Zastupiteľstvami sú:

(1) veľvyslanectvá,

(2) stále zastúpenie a stále delegácie v medzinárodných vládnych organizáciách,

(3) generálne konzuláty, konzuláty, vicekonzuláty a konzulárne úrady,

(4) diplomatické kancelárie a kontaktné kancelárie,

(5) osobitné misie v zmysle Dohovoru o osobitných misiách, ktorý bol prijatý 8. decembra 1969 Valným zhromaždením Organizácie Spojených národov…

3. Otvorenie, určenie druhu a uzavretie zastupiteľstva vykonáva Rada ministrov na návrh ministra zahraničných vecí.“

11 Článok 22 zákona o diplomatickej službe:

„1. Zastupiteľstvo pozostáva z vedúceho misie, členov diplomatického personálu, členov administratívneho a technického personálu, ako aj členov služobného personálu v zmysle Viedenského dohovoru o diplomatických stykoch uzatvoreného 18. apríla 1961 vo Viedni…, v zmysle Viedenského dohovoru o konzulárnych stykoch uzatvoreného 24. apríla 1963 vo Viedni… a v zmysle Dohovoru o osobitných misiách.

(2) Na zastupiteľstvách sa podľa ich druhu, funkcií a obsadenia môžu zriadiť úradovne.

…“

12 Článok 80 tohto zákona znie:

„S písomným súhlasom ministra zahraničných vecí vydaným na základe odôvodnenej správy vedúci misie zastupiteľstva v zahraničí môže uzavrieť pracovnú zmluvu s osobou, ktorá je rezidentom.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

13 ZN je bulharská štátna príslušníčka s bydliskom v Sofii, ktorá je držiteľkou povolenia na pobyt v Španielsku, kde poskytovala služby spojené s činnosťou generálneho konzulátu.

14 Dňa 30. apríla 2019 ZN podala v Bulharsku žalobu proti generálnemu konzulátu, ktorou sa domáhala jednak uznania svojho pracovného pomeru a jednak vyplatenia peňažnej náhrady za nevyčerpanú platenú dovolenku za kalendárny rok, konkrétne 120 dní nevyčerpanej dovolenky za kalendárny rok, čo zodpovedalo 30 dňom ročne, za obdobie od 2. januára 2013 do 29. júna 2017.

15 ZN tvrdí, že za uvedené obdobie poskytovala služby súvisiace s prijímaním dokumentov v súvislosti so spismi, ktoré konzulárny úrad viedol pre bulharských štátnych príslušníkov, a so spracúvaním týchto spisov na základe šiestich po sebe nasledujúcich zmlúv uzavretých s generálnym konzulátom.

16 ZN tvrdí, že v súlade so zákonom o diplomatickej službe môžu zastupiteľstvá Bulharskej republiky zamestnávať osoby len na základe pracovných zmlúv, ktoré formálne upravujú vzťah medzi zamestnávateľom a zamestnancom. V tejto súvislosti spresňuje, že uzavreté zmluvy spĺňajú požiadavky týkajúce sa obsahu pracovnej zmluvy podľa bulharského práva.

17 Generálny konzulát spochybňuje právomoc bulharských súdov rozhodovať o spore vo veci samej a dovoláva sa právomoci španielskych súdov ako súdov príslušných na základe miesta výkonu práce ZN.

18 Vnútroštátny súd má pochybnosti o existencii cezhraničného vplyvu, keďže spor vo veci samej sa týka bulharského pracovníka a bulharského zamestnávateľa a ich právny vzťah je úzko prepojený s Bulharskou republikou.

19 Okrem toho vnútroštátny súd uvádza, že bulharský zákon výslovne stanovuje, že v prípade zmlúv uzatvorených medzi bulharským zamestnávateľom s bydliskom v zahraničí a bulharským štátnym príslušníkom pracujúcim v zahraničí môžu prípadné spory preskúmať len bulharské súdy. Keďže generálny konzulát je oddelením bulharského štátneho orgánu so sídlom v inom členskom štáte a jeho činnosť je v zásade spojená so službami bulharských štátnych príslušníkov, nariadenie č. 1215/2012 sa neuplatňuje na spory medzi štátnymi príslušníkmi jedného členského štátu a konzulárnymi zastupiteľstvami toho istého členského štátu so sídlom v inom členskom štáte.

20 Za týchto podmienok Sofijski Rajonen săd (Okresný súd Sofia, Bulharsko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 5 ods. 1 nariadenia (EÚ) č. 1215/2012 v spojení s jeho odôvodnením 3 vykladať v tom zmysle, že sa nariadenie má uplatniť v prípade určenia medzinárodnej právomoci súdov členského štátu na právny spor medzi zamestnancom z tohto členského štátu a konzulárnou službou tohto členského štátu na území iného členského štátu? Alebo sa tieto ustanovenia majú vykladať v tom zmysle, že sa na takýto spor majú uplatniť vnútroštátne predpisy o právomoci členského štátu, ktorého štátnu príslušnosť majú spoločne obe strany sporu?“

O prejudiciálnej otázke

21 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 5 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 v spojení s odôvodnením 3 tohto nariadenia vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje na účely určenia medzinárodnej právomoci súdov členského štátu rozhodovať o spore medzi pracovníkom členského štátu a konzulárnym orgánom tohto členského štátu nachádzajúcim sa na území iného členského štátu.

22 Odpoveď na prejudiciálnu otázku, ktorá sa týka článku 5 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 v spojení s odôvodnením 3 uvedeného nariadenia, si vyžaduje určenie uplatniteľnosti nariadenia č. 1215/2012 na situáciu, ktorá viedla k sporu vo veci samej.

23 V tejto súvislosti treba v prvom rade preskúmať, či spor vo veci samej patrí do pôsobnosti nariadenia č. 1215/2012 ako spor „v občianskych a obchodných veciach“ v zmysle článku 1 ods. 1 tohto nariadenia.

24 V rozsahu, v akom nariadenie č. 1215/2012 ruší a nahrádza nariadenie Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42), platí výklad prijatý Súdnym dvorom vo vzťahu k poslednému uvedenému ustanoveniu rovnako aj vo vzťahu k nariadeniu č. 1215/2012, pretože ustanovenia týchto dvoch právnych nástrojov Únie možno kvalifikovať ako rovnocenné (rozsudok zo 16. novembra 2016, Schmidt, C-417/15, EU:C:2016:881, bod 26 a citovaná judikatúra).

25 V tejto súvislosti treba uviesť, že podľa článku 1 ods. 1 prvej vety nariadenia č. 44/2001 sa toto nariadenie uplatňuje v občianskych a obchodných veciach. Výklad pojmu „občianske a obchodné veci“ viedol k vylúčeniu niektorých súdnych rozhodnutí z pôsobnosti tohto nariadenia vzhľadom na skutočnosti, ktoré sú určujúce pre povahu právnych vzťahov medzi stranami sporu alebo jeho predmet (pozri najmä rozsudok z 28. apríla 2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, bod 42 a citovanú judikatúru).

26 Súdny dvor tak už konštatoval, že hoci niektoré spory medzi orgánom verejnej moci a osobou súkromného práva môžu patriť do pôsobnosti nariadenia č. 1215/2012, neplatí to v prípade, ak verejný orgán koná v rámci výkonu verejnej moci. Uplatnenie výsad verejnej moci jedným z účastníkov sporu, keďže tento vykonáva výnimočné právomoci v porovnaní s pravidlami uplatniteľnými na vzťahy medzi jednotlivcami, totiž vylučuje taký spor spomedzi občianskych a obchodných vecí v zmysle článku 1 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 (pozri rozsudok z 28. februára 2019, Gradbeništvo Korana, C-579/17, EU:C:2019:162, bod 49 a citovanú judikatúru).

27 Pokiaľ ide o spor medzi veľvyslanectvom tretieho štátu, ktoré sa nachádza v členskom štáte, a jeho zamestnancami, Súdny dvor rozhodol, že úlohy veľvyslanectva, ako to vyplýva z článku 3 Viedenského dohovoru o diplomatických stykoch uzatvoreného vo Viedni 18. apríla 1961, spočívajú najmä v zastupovaní vysielajúceho štátu, v ochrane jeho záujmov, ako aj v podpore vzťahov s prijímajúcim štátom. Pri výkone týchto funkcií môže veľvyslanectvo ako akýkoľvek iný verejnoprávny subjekt konať *iure gestionis* a stať sa držiteľom práv a povinností občianskoprávneho charakteru predovšetkým v nadväznosti na uzavretie súkromnoprávnych zmlúv. Tak je to aj v prípade, ak uzatvorí pracovnú zmluvu s osobami, ktoré neplnia úlohy vyplývajúce z výkonu verejnej moci (rozsudok z 19. júla 2012, Mahamdia, C-154/11, EU:C:2012:491, bod 49).

28 Tak je to *a fortiori* aj v prípade sporu medzi generálnym konzulátom a osobou, ktorá tam poskytuje služby vo forme individuálnej práce spojené s prijímaním dokumentov súvisiacich so spismi, ktoré konzulát vedie pre bulharských štátnych príslušníkov, a so spracúvaním týchto spisov, pričom ide o služby, ktoré nevyplývajú z výkonu verejnej moci a ktoré nepredstavujú nebezpečenstvo zásahu do záujmov Bulharskej republiky v oblasti bezpečnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. júla 2012, Mahamdia, C-154/11, EU:C:2012:491, bod 56).

29 V dôsledku toho spor vyplývajúci zo zmluvy, o ktorú ide vo veci samej, môže patriť do pôsobnosti nariadenia č. 1215/2012 ako občianska a obchodná vec. Je však úlohou vnútroštátneho súdu, aby overil, či vzhľadom na všetky okolnosti veci samej to tak je v prejednávanej veci.

30 Pokiaľ ide v druhom rade o cezhraničný aspekt, ktorého existencia podmieňuje uplatniteľnosť uvedeného nariadenia, treba uviesť, že nariadenie č. 1215/2012, hoci vo svojich odôvodneniach 3 a 26 používa pojem „cezhraničné spory“, v tejto súvislosti neobsahuje žiadnu definíciu.

31 Článok 3 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 z 12. decembra 2006, ktorým sa zavádza európske konanie o platobnom rozkaze (Ú. v. EÚ L 399, 2006, s. 1), definuje rovnocenný pojem „cezhraničný spor“ ako spor, v ktorom má aspoň jedna zo strán bydlisko alebo obvyklý pobyt v inom členskom štáte ako v členskom štáte súdu konajúceho vo veci (rozsudok zo 7. mája 2020, Parking a Interplastics, C-267/19 a C-323/19, EU:C:2020:351, bod 33).

32 Keďže obe tieto nariadenia patria do oblasti justičnej spolupráce v občianskych veciach s cezhraničnými dôsledkami, je potrebné harmonizovať výklad rovnocenných pojmov, ktoré v nich normotvorca Únie použil (rozsudok zo 7. mája 2020, Parking a Interplastics, C-267/19 a C-323/19, EU:C:2020:351, bod 35).

33 Na základe uvedeného článku 3 ods. 1 Súdny dvor rozhodol, že vzhľadom na to, že navrhovateľ v konaní o platobnom rozkaze má svoje sídlo v inom členskom štáte, ako je členský štát súdu konajúceho vo veci, spor má cezhraničný charakter, a teda patrí do pôsobnosti nariadenia č. 1896/2006 (rozsudok zo 7. mája 2020, Parking a Interplastics, C-267/19 a C-323/19, EU:C:2020:351, bod 34 a citovaná judikatúra).

34 V tejto súvislosti treba uviesť, že pokiaľ ide o pracovné zmluvy uzavreté veľvyslanectvom v mene štátu, veľvyslanectvo predstavuje „organizačnú zložku“ podľa článku 18 ods. 2 nariadenia č. 44/2001 v prípade, ak sa činnosti zamestnancov, s ktorými uzatvorilo dané zmluvy, týkajú správy vykonávanej veľvyslanectvom v prijímajúcom štáte (rozsudok z 19. júla 2012, Mahamdia, C-154/11, EU:C:2012:491, bod 52).

35 Tento záver platí o to viac, ak pracovnú zmluvu neuzavrelo veľvyslanectvo, ale generálny konzulát, pokiaľ sú splnené podmienky uvedené v bode 48 rozsudku z 19. júla 2012, Mahamdia (C-154/11, EU:C:2012:491).

36 Analogicky treba usudzovať, že generálny konzulát predstavuje „organizačnú zložku“ na účely nariadenia č. 1215/2012, pretože spĺňa kritériá stanovené judikatúrou Súdneho dvora. Presnejšie povedané, generálny konzulát ako teritoriálna štrukturálna jednotka ministerstva zahraničných vecí dlhodobo vystupuje navonok ako predĺžená ruka tohto ministerstva. Generálny konzulát zastupuje ministerstvo v prijímajúcom štáte; je riadený generálnym konzulom a je spôsobilý by samostatným držiteľom občianskoprávnych práv a povinností. Z toho vyplýva, že konzulát môže byť prirovnaný k stredisku činností, ako sa usudzovalo v bodoch 49 a 50 rozsudku z 19. júla 2012, Mahamdia (C-154/11, EU:C:2012:491).

37 Z toho vyplýva, že ak konzulát predstavuje „organizačnú zložku“ jedného členského štátu v inom členskom štáte, na jedného z účastníkov konania treba hľadieť tak, že má bydlisko alebo obvyklý pobyt v inom členskom štáte, než je členský štát súdu konajúceho vo veci.

38 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že zmluvy o poskytovaní služieb, o ktoré ide vo veci samej, boli uzavreté v Španielsku a záväzky uložené týmito zmluvami boli splnené práve v tomto členskom štáte.

39 Vzhľadom na už vyššie uvedené treba prijať záver, že spor vo veci samej má cezhraničný dosah.

40 Keďže prejudiciálna otázka sa obmedzuje na uplatňovanie nariadenia č. 1215/2012 a netýka sa určenia právomoci bulharských alebo španielskych súdov v prejednávanej veci, vnútroštátnemu súdu prináleží vyvodiť závery v súvislosti s uplatnením článku 362 bulharského Zákonníka práce.

41 Za týchto okolností treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 5 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 v spojení s odôvodnením 3 tohto nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje na účely určenia medzinárodnej právomoci súdov členského štátu rozhodovať o spore medzi pracovníkom členského štátu, ktorý nevykonáva funkcie vyplývajúce z výkonu verejnej moci, a konzulárnym orgánom tohto členského štátu nachádzajúcim sa na území iného členského štátu.

O trovách

42 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (ôsma komora) rozhodol takto:

Článok 5 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, v spojení s odôvodnením 3 tohto nariadenia, sa má vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje na účely určenia medzinárodnej právomoci súdov členského štátu rozhodovať o spore medzi pracovníkom členského štátu, ktorý nevykonáva funkcie vyplývajúce z výkonu verejnej moci, a konzulárnym orgánom tohto členského štátu nachádzajúcim sa na území iného členského štátu.

Podpisy